

OD AUTORA BESTSELLERU *POSLEDNÍ ANGLICKÁ KRÁLOVNA*

ZTRACENÁ VLÁDKYNĚ

GENEALOGICKÝ THRILLER

STEVE ROBINSON

ZTRACENÁ VLÁDKYNĚ

**Knihy Steva Robinsona
v nakladatelství Mystery Press**

JEFFERSON TAYTE

Stopy v krvi
Hluboký hrob
Poslední anglická královna
Ztracená vládkyně

Připravujeme

Spříznění
Smrtící hry

ZTRACENÁ VLÁDKYNĚ

STEVE ROBINSON

MYSTERY PRESS

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing, www.apub.com, a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

Copyright © Steve Robinson, 2014

Translation © Jan Dvořák, 2017

Cover © Bürosüd, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-7588-030-7 (PDF)

Mé ženě Karen

PROLOG

*Anglie, hrabství Kent
O tři týdny dříve*

Bude to jeho první vražda. A doufal, že i poslední. V ústech měl sucho, před malou chvílí ho nervozita donutila zvracet. V hrdle ho ještě pálily žaludeční šťávy, kterými měl nyní potřísněný oděv. Stále cítil ten sladký zápach. Nejraději by se stáhl zpátky do stínů, ve kterých dosud vyčkával na správný okamžik a sbíral odvalu k tomu, co se chystal provést. Jenže věděl, že to udělat musí. Už se nedalo couvnout. Opatrně se kradl přes dvorek zalitý měsíčním světlem a cestou si natahoval pár tenkých rukavic. Pak si ještě přes hlavu přetáhl šedou lyžařskou kuklu. Jeho oči celou dobu obezřetně propátrávaly temné okolí. Bylo tu ticho, nikde ani živáčka. Majitel domu, ke kterému teď mířil a který byl zároveň dílnou i skladištěm, neměl dokonce ani hlídacího psa. To by byl problém, protože psy měl rád.

Uvnitř bylo světlo – tipoval, že v místnosti svítí jedna jediná lampa. U té sedí jeho oběť a naposledy pozdě do noci pracuje. Došel ke dveřím a z kapsy bundy vytáhl lesklý porcovací nůž, který si to odpoledne koupil v místním supermarketu. Pro svůj čin si po pečlivém a dlouhém rozmýšlení vybral právě nůž. Je rychlý a tichý a dá se snadno sehnat. Jedinou nevýhodou je, že se bude muset ke své oběti přiblížit víc, než by mu bylo milé.

Zašel za roh a opatrně postupoval podél té strany budovy, kde za okny panovala naprostá tma. Po cestě se u každého

z nich zastavil a vsunul pod okenní rám špičku nože. Zkoušel jím zapáčit v naději, že některé z oken povolí. Budova už hodně pamatovala, stejně jako starožitnosti, které uvnitř ten muž – podle toho, co o něm věděl – s oblibou restauroval. Na oknech ulpívala vrstva špíny a jejich staré, železné rámy byly celé oprýskané a rezavé. Čtvrté okno se nechalo ochotně nadzvednout a on se pod ním zastavil. Nadešel čas. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a opatrně okno otevřel. Pak se vytáhl nahoru a vklouzl dovnitř.

V chabém světle, které sem přicházelo zvenku, jeho oči vytušily sotva rozeznatelné obrysy nějakých beden. Nadával si, že ho nenapadlo vzít si s sebou baterku. *Jsi neskutečnej amatér*, pomyslel si, zatímco zápasil se suchým kašlem, kterým se jeho plíce snažily zbavit prachu vířícího všude kolem. Tápal rukama ve tmě, aby našel dveře. V tom uslyšel hudbu. Klasickou hudbu – slabounkou a plechovou, jako by vycházela z reproduktoru malého rádia. Nechal se zvukem vést a pak, když si jeho oči alespoň trochu uvykly na temnotu, zahlédl tlumené světlo, které sem škvírou pode dveřmi přicházelo z vedlejší místnosti.

Podařilo se mu je otevřít bez sebemenšího zavržení a do nosu ho udeřila omamná vůně leštěnky a lněného oleje. Muž, kterého přišel zabít, byl k němu otočený zády. Skláněl se nad starým pultíkem vzdáleném asi sedm metrů. Plynulými, pravidelnými pohyby, jakoby v rytmu se smyčcovou sekcí znějící z rádia, přejížděl po jeho povrchu hadříkem. To bylo dobré. Pomůže mu to nepozorovaně se k němu zezadu přikrást, pomyslel si. Sotva ale udělal dva kroky, povolily mu nervy a s nožem v ruce vyrazil kupředu. Popadl muže za límec pracovní kombinézy a přitlačil ho zády k pultíku. Pak mu před oči strčil nůž, aby nebylo pochyb o tom, proč přišel.

„Ten zápisník!“ obořil se na něj. „Kde je?“

Muž vyděšeně vytřeštil oči. „Kdo jste?“

„Prostě mi řekni, kde je ten zápisník, nebo je po tobě!“

Muž zavrtěl hlavou. Nejprve zlehka a pak o něco důrazněji. „Já... já ho nemám.“

„Nelži mi. Víím, že ho máš.“

Muž nepřestával vrtět hlavou. „Ne, přísahám. Myslel jsem, že jsem blízko, to je všechno. Nemůžu se k němu dostat.“

„Opravdu?“

Čepel nože se kmitla nad mužovou čelistí a z rány začala vytékat krev. „Máš poslední šanci si to rozmyslet. Takže: máš ho, nebo ne?“

„Ne, ale najdu způsob, jak ho získat. Je to jen otázka času. Prosím vás!“

„Na to už je moc pozdě.“

Odtáhl nůž od tváře své oběti, připravený zasadit smrtící ránu. Věděl, že ať už tenhle chlapík zápisník měl, nebo ne, stejně to musí udělat. Přesto váhal. Nůž v jeho ruce se začal třást, jak uvnitř zápasil se svým svědomím. Jeden hlas mu v hlavě křičel: „Udělej to! Udělej to!“ a jiný mu zase sliboval věčné zatracení, pokud to opravdu udělá.

Váhal příliš dlouho.

Muž se pod ním nečekaně pohnul a na vteřinu ho vyvedl z rovnováhy. Ucítil tvrdou ránu pod levým uchem a vzápětí se mu do prsou zaryl podpatek mužovy boty a odstrčil ho dozadu. Zavrával a jak se snažil rukama zbrzdit pád, upustil nůž, který se s rachotem odkutálel pryč. Než se mohl znovu vyškrabat na nohy, muž, jehož sem přišel zabít, se k němu vrhl. V ruce třímал starožitný krátký mečík, který vytáhl jakoby odnikud. Vyleštěná mosazná záštita se zablýskla ve světle lampy. Muž se rozmáchl a švihl s ním vzduchem, až to hvízdlo.

„Řekni mi, kdo jsi. Jak víš o tom zápisníku?“

Muž v lyžařské kukle neodpověděl. Srdce mu divoce bušilo a přitom dokázal myslet na jediné: kde je jeho nůž. Zoufale se po čtyřech vrhl k místu, kam si myslel, že dopadl, ale když natáhl ruku, aby se ho pokusil nahmatat, zaseklo se do prken podlahy

před ním ostří meče a odřízlo mu cestu. Začal se zběsile odstrkávat nohama, aby se dostal co nejdál z jeho dosahu. Podpatky mu sklouzávaly po podlaze a ujížděly, až nakonec zády narazil do příborníku u zdi. Ten druhý se po něm znovu ohnal mečem tak, že ho jen o vlásek minul.

„Řekni mi, jak o tom víš!“

Potřetí máchl mečem, který se tentokrát zasekl hluboko do příborníku a zůstal v něm vězet. Muž v lyžařské kukle toho využil, popadl zbraň a vytáhl se s její pomocí na nohy. Čepel se uvolnila ze dřeva. Nyní starožitný mečík svírali oba dva – jeden druhému se ji snažili vykroutit z ruky a získat nad ní kontrolu. Muž v kukle ale věděl, že je silnější. Zvrátil soupeřovo zápěstí dozadu a donutil ho uvolnit sevření. Pak v zuřivém zápasu o vlastní život druhého muže odstrčil a vnořil ostří až po záštitu do jeho hrudi.

KAPITOLA PRVNÍ

*Kanada, provincie Québec
Současnost*

Jefferson Tayte stál v silném větru v Pointe-au-Père, části města Rimouski, 157 námořních mil severovýchodně od Quebec City, na jižním břehu široké řeky Svatého Vavřince. Byla neděle a on měl v plánu navštívit výstavu v námořním historickém muzeu Site historique maritime, která připomínala sté výročí potopení *RMS Empress of Ireland* a ztrátu 1015 cestujících a členů posádky, jak se dočetl na internetu v seznamu společnosti Canadian Pacific Railway.

Člověk, s nímž se tu měl setkat, byl místní historik, který zde v centru na částečný úvazek vypomáhal. Jmenoval se Emile Girard. Byl to hubený muž s šedivými vlasy a ošlehanou, přirozeně snědou tvář, hovořící s jemným kanadsko-francouzským přízvukem. Tayte tipoval, že už bude nejspíš pěkných pár let v důchodu. Měl na sobě košili a tlustý svetr s copánkovým vzorem, ačkoli bylo slunečné červenové odpoledne a Taytovi, který vyrazil jen v košili, bylo přesto horko. Ukázalo se, že se Girard ve svém úzce zaměřeném oboru skutečně vyzná. Nebylo divu, když byl – jak se Taytovi již dříve svěřil – potomkem jednoho z přeživších cestujících, kteří se nacházeli na palubě *Empress of Ireland* při její osudné devadesáté šesté plavbě do Liverpoolu dne 28. května 1914.

„Dalo by se říct, že jejím hlavním nepřitelem byl čas,“ pokračoval ve výkladu Girard, zatímco přecházeli klidnou ulici Rue

du Phare a pokračovali loudavým krokem k červenobílému majáku, stojícímu na okraji skalnatého říčního břehu. „Mlha, která tu noc řeku Svatého Vavřince zahalila, nepochybně v celém neštěstí sehrála důležitou roli, ale ve finále to byl zoufalý nedostatek času, který způsobil tak obrovské ztráty na životech. *Empress of Ireland* se potopila pouhých čtrnáct minut poté, co do jejího pravoboku narazila norská nákladní loď *Storstad* a prorazila v jejím trupu otvor, který měl čtyři metry na šířku a více než sedm metrů na výšku. Voda, proudící dovnitř rychlostí zhruba dvě stě třicet tisíc litrů za vteřinu, umožnila posádce spustit jen několik ze dvaadvaceti záchranných člunů, které na lodi byly.“

Tayte si při poslechu Girardova podrobného popisu připadal jako na komentované prohlídce. „A svým dílem k tomu nejspíš také přispěla denní doba, kdy k této tragédii došlo – nebo spíš noční doba.“

Než Tayte odjel z Washingtonu, svědomitě si nastudoval alespoň základní fakta, týkající se případu. Nejspíš by si nakonec celou tuhle akci rozmluvil a ušetřil si tak osobní trauma z cesty letadlem, kdyby si nutně nepotřeboval ověřit skutečnosti, jež odhalil. Úkol, kvůli kterému sem do Rimouski přicestoval, se týkal ženy, která se – podle všech dostupných záznamů – před sto lety utopila, ačkoli se zdálo, že jeho klientka svou prostou přítomností dokazovala pravý opak. Bez potvrzení nebo vyvrácení svých zjištění nemohl pokračovat dál a ze zkušenosti věděl, že osobní návštěva konkrétních míst a rozhovory s místními odborníky, jako byl Girard, často poskytnou více stop, než pouhé prohledávání internetu.

„O tom není pochyb,“ přitakal Girard. „Náraz přišel krátce po půl druhé ráno, kdy většina pasažérů a mnozí členové posádky spali ve svých kajutách.“

Girard se zastavil u paty majáku a ukázal přes širou hladinu řeky k severovýchodu. „Leží čtyři námořní míle od břehu, ve čtyřiceti metrech. Její ztrátu zastínila tragédie *Titaniku* o dva

roky dříve a potopení *Lusitanie* o rok později. A samozřejmě také nástup první světové války, která vypukla několik měsíců po jejím potopení. Ale pro nás by měla být stejně důležitá. Při tragédii *Titaniku* bylo ztraceno více životů – z řad cestujících i posádky –, ale věděli jste, že na *Empress of Ireland* zahynulo více pasažérů, než na *Titaniku* nebo *Lusitanii*?”

„Ne, to jsem nevěděl,“ odpověděl Tayte a uvědomil si, že před tím, než tenhle úkol přijal, o *Empress of Ireland* vlastně nikdy neslyšel. A přesně na to Girard očividně narážel. Ve srovnání s ostatními katastrofami se na tuhle skoro zapomnělo.

„Na výstavě budete mít možnost si prohlédnout mnoho předmětů, které v průběhu let z vraku vyzvedli,“ pokračoval Girard. „Ale kvůli tomu jste, samozřejmě, nepřicestoval, že?”

„Ne,“ zopakoval Tayte a prohodil si těžkou aktovku, kterou držel v jedné ruce, s hnědým sakem přehozeným přes druhou, aby si ulevil. „Ale než odjedu, určitě si všechno důkladně prohlédnu. Chtěl bych se dozvědět co možná nejvíc o jednom z pasažérů, jak už jsem vám říkal do telefonu.“

„Ach ano, paní Stilwellová.“

Tayte přikývl. „Podle seznamu pasažérů společnosti CPR, který jsem našel, byla Alice Maria Stilwellová, která je podle mého názoru babičkou mé klientky, v době potopení *Empress* na její palubě. Podle matriky zemřela 29. května 1914, což sedí, ale problém je v tom, že matka mé klientky se narodila až v roce 1925, jedenáct let poté, co Alice Stilwellová údajně zemřela.“

„Chápu,“ řekl Girard. „Proč jste si pak tedy tak jistý, že je vaše klientka potomkem Alice Stilwellové?”

Taytovy myšlenky se vrátily několik týdnů proti proudu času, k prvnímu setkání s jeho klientkou. Šlo o bohatou podnikatelku jménem Kathleen Olsonová, která ho kontaktovala ani ne týden poté, co si začal znovu podávat inzeráty s nabídkou svých služeb. Jeho finanční rezervy se po několika měsících

pokusů dostat se ze slepé uličky v pátrání po vlastním původu ocitly skoro na dně.

„Na výdaje se neohlížejte,“ řekla mu Kathleen, když vycházeli z jejích kanceláří v centru Washingtonu. „Babička Alice byla úžasná, láskyplná žena, ale vždy jsem z ní cítila jistý smutek. Možná se vám podaří zjistit jeho příčinu, pane Tayte.“ Pak se zastavila, otočila se k němu a stiskla mu předloktí. „Chci znát pravdu,“ dodala. S každým vyřčeným slovem byl výraz její tváře naléhavější. „Chci o Alici Stilwellové vědět všechno, co se vědět dá.“

Tayte se vrátil k rozhovoru s Girardem. „Otec mé klientky, poslední z rodičů, nedávno zemřel. Zanechal jí po sobě dům a když ho připravovali na prodej, objevila zlatý medailonek, který – jak si vzpomínala – její babička neustále nosila. Zнала ji vždy jako Alici Dixonovou, bez druhého jména, a stejné jméno udává i záznam o narození matky mé klientky. Na zadní straně toho medailonku je ale vyryto jméno Alice Stilwellová.“

Girard vypadal, že ho to příliš nepřesvědčilo. „Mohla ho někde koupit z druhé ruky.“

„Ano, to mohla. A fakt, že měli stejné křestní jméno, může být pouhá náhoda. Nicméně je zajímavé, že se mi nepodařilo najít jediný záznam z doby před rokem 1925, který bych mohl s jistotou přiřadit k této konkrétní Alici Dixonové. Žádné údaje ve sčítání lidu, žádný záznam o narození ani o sňatku s mužem, za kterého měla být provdaná.“

„A tak předpokládáte, že Alice Dixonová a Alice Stilwellová jsou, nebo byly, jedna a ta samá osoba? Že skrývala nějaké tajemství?“

„Ano, přesně tak,“ řekl Tayte a jako už mnohokrát od chvíle, kdy tuto zakázku přijal, uvažoval nad tím, proč asi Alice cítila potřebu nechat svou minulost za sebou. „A to není všechno. Uvnitř toho medailonku je stará fotografie dvou malých dětí. Nabízí se otázka, proč by měl člověk, který si koupí medailonek z druhé ruky, uvnitř uchovávat obrázky cizích potomků?“

Girard se usmál a vrásky na jeho tváři se ještě prohloubily. „Vypadá to, že před sebou máte fascinující záhadu, pane Tayte. Půjdeme se podívat na ty záznamy, souhlasíte? Mám už pro vás připraveny informace, které vás jistě budou zajímat. Možná to vaši záležitost pomůže alespoň trochu objasnit. Na druhou stranu vám mohou materiály, které vám ukážu, celou záhadu ještě víc zkomplikovat.“

Tayte a Girard se vrátili do budovy námořního muzea, ve které se spolu poprvé setkali. Celá stavba byla v podstatě památníkem *Empress of Ireland* – z její střechy se zvedala dvojice „komínů“ – střešních oken, jimiž dovnitř proudilo denní světlo, a polovina budovy se nakláněla na pravobok, stejně jako se po srážce nakláněla *Empress*. Girard provedl Tayta světlým a vzdušným interiérem kolem návštěvníků muzea a podél vystavených expozic a informačních panelů ke dveřím do místnosti, která byla pro veřejnost nepřístupná. Vyměnili si úsměv a pokývnutí se zaměstnankyní muzea stojící poblíž a vešli dovnitř.

„Posaďte se, prosím,“ vyzval ho Girard a ukázal na křesílko vedle stolu ve druhé polovině místnosti připomínající kancelář.

Tayte přehodil sako přes opěradlo a usadil se. Sledoval Girarda, který odešel k jedné ze skříní a po chvíli hledání se vrátil se složkou s průhlednými plastovými deskami. Sedl si do křesílka po Taytově boku a položil složku na stůl.

„Mám pro vás několik věcí, jež by vás mohly zajímat,“ řekl Girard a posunul k Taytovi list papíru. „Tohle je ze seznamu pasažérů cestujících druhou třídou na poslední plavbě *Empress of Ireland*, potvrzující informace z internetu.“

Tayte sledoval Girardův kostnatý prst k místu v záznamu, které už dobře znal. Jeho pohled přelétl přes jméno Alice Stilwellové, přes slovo *nenalezena* napravo od něj a spočinul na prázdném místě, kde bylo u ostatních jmen napsáno *tělo identifikováno*.

„Tohle jste nejspíš neviděl,“ řekl Girard, „jinak byste se o problému, který to představuje, jistě zmínil.“

Posunul před Tayta další záznam. Šlo o jiný výňatek ze seznamu pasažérů, tentokrát se týkal cestujících v první třídě. Tayte si toho jména všiml ještě dřív, než na něj Girard ukázal.

„Henry Stilwell,“ řekl Tayte a zamračil se, když si všiml, že – stejně jako v případě Alice – je jeho osoba vedena jako nenalezená.

„Napadlo mě, že vás to bude zajímat, pane Tayte. Jsem si jistý, že budete moci potvrdit, zda byl Henry Stilwell příbuzným Alice. Možná to pomůže vysvětlit, proč cestovali jinou třídou.“

„To je velice podivné,“ svěřil se Tayte. „Henry Stilwell bylo jméno manžela Alice Stilwellové.“

Tayte se zatím věnoval pouze Alici a její straně rodiny. Věděl, za koho byla provdaná – kromě dalších věcí –, ale do zkoumání životů ostatních příbuzných se zatím nepustil. Když v seznamu cestujících ve druhé třídě uviděl jedinou osobu s příjmením Stilwell – Alici – nenapadlo ho hledat na lodi další členy rodiny. Položky na seznamech byly seřazené podle abecedy, jak se dalo předpokládat, takže členové jedné rodiny se nacházeli u sebe. Tehdy došel k závěru, že Alice cestovala sama.

Girard byl svým nálezem očividně potěšen. „Nedá se samozřejmě vyloučit, že naši dva Stilwellové možná nejsou vůbec příbuzní, ale je to nezvyklé, nemyslíte?“

„Ano, to je,“ přisvědčil Tayte. „Není to moc běžné jméno. Jaká je pravděpodobnost, že by byl na lodi nějaký jiný Henry Stilwell?“

„Řekl bych, že dost mizivá.“

„Já taky,“ souhlasil Tayte. „Proč by ale manžel a manželka cestovali každý jinou třídou? Proč neměli společnou kajutu?“

„Kdo ví? Možná se kvůli něčemu pohádali.“

„Možná,“ řekl Tayte a zamyslel se nad důvody takového jednání. Nedospěl ale k žádnému zřejmému závěru, kromě jediného: tenhle nový poznatek přidával k záhadnému životu Alice

Stilwellové další otazníky, přesně jak Girard naznačoval. Alice i Henry byli prohlášeni za nenalezené, a to nutilo Tayta přemítat o tom, jak moc je pravděpodobné, že se tehdy nenašel ani jeden z nich.

„Nevíte, kolik těl se nepodařilo najít?“

„Velice mnoho,“ řekl Girard. Pak, jako by věděl, kam Taytova otázka směřuje, pokračoval: „Z toho, že ani jednoho ze Stilwellových nenašli, se opravdu nedá nic vyvozovat, pane Tayte, pokud uvážíte, že se podařilo identifikovat zhruba pouhou pětinu všech zemřelých. Jak statistiky ukazují, bylo o dost pravděpodobnější, že vás nenajdou. Hodně těl nejspíš proud odnesl až do Atlantiku a mnoho jich zůstalo uvnitř lodi a leží teď pohřbeno pod vrstvou bahna na dně řeky.“

Girard před Tayta posunul další list papíru. „Nevím, jestli vás tohle bude zajímat, ale říkal jsem si, že vám to pro jistotu ukážu. Je tu uvedeno, ve které kajutě Henry Stilwell cestoval. A co je možná ještě důležitější, s kým v ní cestoval.“

Tayte očima prolétl nabízené informace. „Albrecht, W.,“ řekl a všiml si, že ten muž byl také prohlášen za nenalezeného. To mu neříkalo nic víc, než že Henry Stilwell na oné cestě sdílel kajutu s dalším mužem, kterého možná znal, anebo také ne. Přikláněl se spíš k první možnosti – vše si poznamenal do notýsku.

„To je zhruba vše, co se mi pro vás podařilo najít,“ řekl Girard. „Doufám, že vám to alespoň trochu pomohlo.“

„Určitě ano,“ odpověděl Tayte a sám pro sebe návštěvu zhodnotil jako velice úspěšnou.

To, že s Alicí byl se vši pravděpodobností na lodi také její manžel, a zvlášť pak skutečnost, že cestoval v kajutě na jiné palubě s mužem jménem Albrecht, vedlo Tayta k podezření, že to souvisí s tím, proč se Alice při téhle nenadálé příležitosti rozhodla nechat za sebou svůj starý život. Ale kolem Alice – a její rodiny – se vynořily další okolnosti, které jednoduše nedokázal pochopit. Děti vyobrazené v medailonku patřily Alici Stilwellové,

tím si byl jistý. Údaje o narození Chestera a Charlotty Stilwellových už znal – přišli na svět v Anglii, v hrabství Kent roku 1910 a 1912 jako syn a dcera Alice a Henryho. To, co nedokázal pochopit – navzdory své osobní situaci – bylo, jak by se kterákoli matka mohla z vlastní vůle rozhodnout vzdát se svých dětí. Jak hrozná věc se musela v jejím mladém životě přihodit, aby ji donutila k tomuto kroku? Jeho samotného matka opustila, když mu bylo jen několik měsíců. To hluboko v Taytové nitru probudilo potřebu pochopit motivy takového činu a přeneslo celý případ do velmi osobní roviny.

Tayte se obrátil k Girardovi a s úsměvem mu poděkoval. Vstal a srovnal dokumenty na stole před sebou. „Můžu si je nechat?“

„Samozřejmě,“ odvětil Girard, který vstal zároveň s ním. „Ty jsou pro vás.“

Tayte vytáhl aktovku na stůl a strčil záznamy mezi laptop a ostatní listiny, které až doteď nashromáždil. Vydali se ke dveřím. Než jimi prošli, Girard se na chvíli zastavil.

„Myslíte, že bych vás mohl požádat, abyste se mi znovu ozval, až bude váš případ vyřešen? Velice by mě zajímalo, jak to všechno dopadne.“

„Jistě. Bude mi potěšením.“

„A už víte, kam povedou další kroky vašeho pátrání?“

To Tayte věděl už dlouho před tím, než přicestoval do Kanady. Pokud chtěl, aby jeho snaha o rozluštění záhady tajného života Alice Stilwellové měla alespoň nějakou šanci na úspěch, musel si promluvit s její rodinou.

„Rezervoval jsem si noční let do Anglie,“ řekl a ze všech sil se pokusil nemyslet na to, že po tak krátké době znovu nasedne do letadla. Ztráta obou adoptivních rodičů při letecké nehodě v době, kdy dospíval, mu přivodila tak silný strach z létání, že si nebyl jistý, jestli ho někdy úplně překoná. Tentokrát ale jeho úzkost, nastupující vždy, když jen pomyslel na cestu letadlem, tlumila myšlenka na to, že se znovu setká s profesorkou Jean Summerovou.

Jejich bouřlivý romantický vztah se rozvinul záhy poté, co byl zavražděn muž, který je oba svedl dohromady, a byl náhle přerušen ve chvíli, kdy si Tayte přečetl obsah bezpečnostní schránky, kterou mu Marcus odkázal v závěti. Od onoho dne se Tayte s Jean nepotkali. Byl natolik rozrušený tím, že měl po dlouhé době opět stopu vedoucí k rozluštění svého původu, že se musel vrátit do Washingtonu. Ponořil se do pátrání po vlastních předcích tak intenzivně, až nedokázal myslet na cokoli nebo kohokoli jiného. Měl jí tolik co vyprávět o objevech, které za tu dobu učinil – tedy pokud se s ním, po tom, jak se k ní choval od doby, kdy byl naposledy v Anglii, ještě bude chtít vidět.

„Podařilo se mi objevit několik potomků Alice,“ řekl, když se jeho myšlenky vrátily do současnosti. „Jsem si jistý, že jakmile si s nimi promluvím, dozvím se mnoho cenných informací.“

Pomyslel na telefonáty a zprávy, jimiž příbuzné informoval o tom, že hodlá přicestovat a z jakého důvodu. Doufal, že mu to usnadní seznámení s nimi, až dorazí na místo. Jeho klientka mu navíc zapůjčila medailon po babičce s fotografií Stilwellovic dětí, který by mu také mohl být k užitku. Měl s sebou i podobenku Alice Dixonové – jeho klientka ho informovala, že jde o jednu z mála fotografií její babičky za mlada. Šlo o vybledlý černobílý portrét, který podle Taytova odhadu mohl pocházet z doby kolem roku 1930, kdy by Alici bylo čtyřicet let – stejně jako jemu. Očekával, že v Anglii určitě najde další její fotografie. Pokud by se k některé z nich dostal, mohl by bez dalších pochybností potvrdit svou domněnku, že Alice Dixonová a Alice Stilwellová jsou jedna a táž osoba.

Emil Girard doprovodil Tayta zpět do prostor expozice. „Nezbývá tedy, než popřát vám bezpečnou cestu do Anglie, pane Tayte. A budu se těšit, až o vás zase někdy uslyším.“

Tayte mu poděkoval a poté, co se rozloučili, osaměl s aktovkou před jednou z vitrín s exponáty. Skrze svůj tmavovlasý odraz hleděl na první předmět, který vyzvedli z vraku *Empress of*

Ireland poté, co byla roku 1964 znovuobjevena: ocelovou dvojitou kladku, kompletně pokrytou oranžovou rzí. Vždy mu přišlo zvláštní, jak neživé předměty dokážou propojit přítomnost s minulostí. Věděl, že se to odehrává jen v jeho hlavě, přesto to při pohledu na kladku cítil. Přál si, aby si na ni mohl sáhnout, ucítit pod prsty šupinky odlupující se rzi. Byla to část lodi, na niž se Alice před sto lety nalodila. Napadlo ho, jestli se jí někdy dotkla, nebo jestli snad nepoužila některý z porcelánových šálků nebo skleněných talířů, které viděl v dalších vitrínách. Myšlenky se mu rozběhly a znovu musel uvažovat o tom, kdo byla Alice Stilwellová a proč se odhodlala zahodit celý svůj předchozí život a začít úplně znovu.

KAPITOLA DRUHÁ

*Jižní Holandsko
Pondělí, 13. dubna 1914*

Stilwellovi bydleli v hotelu *Des Indes* v ulici Lange Voorhout, bývalém paláci z devatenáctého století stojícím v srdci Haagu. Alice zastavila oba kohoutky, které přiváděly vodu do umyvadla v jejím pokoji, a pozorovala pomalu mizící oblak páry. Pomyslela na to, jak velice moderní je mít horkou a studenou vodu a také vanu v každém pokoji. Měli tu dokonce i hydraulickou zdviž, která – jak byla informována – fungovala za pomoci tlaku vody ze Severního moře. Přestože Henryho na jeho služebních cestách doprovázeli jen výjimečně, Alice tentokrát jela ráda. Dětem jen prospěje, když se svým otcem stráví o něco více času. Henry navíc toužil po tom, aby se Chester seznámil s jeho textilním podnikem, jenž po něm, jak doufal, jednoho dne převezme. Podle Alice měl na tohle Chester ještě spoustu času, vždyť mu byly teprve čtyři. Alici, které bylo stále jen něco málo přes dvacet let, toho jara čas připadal jako něco nekonečného a neohraňovaného. Žila naplno svůj sen, jímž se její život stal od chvíle, kdy před pěti lety potkala Henryho.

Přešla zpátky k toaletnímu stolku a bůhví po kolikáté si upravila klobouk se širokou krempou, který si pro dnešek vybrala. Zamračila se na svůj odraz a znovu vrhla letný pohled ke svým kaštanovým vlasům. Možná za to mohly ony. Klobouk konec konců nový nebyl, na rozdíl od účesu pod ním. Na Henryho

naléhání, a k velké nelibosti rodičů, si nechala vlasy ostříhat na krátko. Podle Henryho to teď byl v New York City vrchol módy. Nechal se slyšet, že jestli se chystají usadit v Americe, měli by se snažit, aby drželi krok s dobou. Alice nebyla ze své nové vizáže nijak zvlášť nadšená, ale když Henry prohlásil, že jí to velice sluší, podvolila se – spíše kvůli němu, než pro vlastní potěšení. Teď to ale vypadalo, jako by se jejím kloboukům novinka na její hlavě nezamlouvala o nic víc než jí samotné.

„Miláčku!“

Byl to hlas Henryho, který na ni ve vedlejší pokoji spolu s dětmi čekal. Cítila, že její zdržování snášel s větší trpělivostí, než jakou od něj měla právo očekávat. Ozvalo se lehké zaklepání a Alice v zrcadle spatřila, že se dveře za jejími zády otevírají. A tady je, vysoký a čerstvě oholený stojí ve dveřích, na sobě světle šedý, volně střižený oblek a plstěný klobouk. Hlavou jí prolétlo, že vypadá stejně elegantně jako vždy. Při řeči se nepřestával usmívat a jeho měkký americký přízvuk jí připadal stejně svůdný jako v den, kdy se potkali.

„Co tě tak zdrželo?“ otázal se. „Jestli brzy neodejdeme, dorazím pozdě na schůzku s panem Van Heusenem.“

Alice se chvatně otočila. Za otcem do místnosti vešli i Chester a Charlotte. Chester měl na sobě námořnický obleček, který mu koupil její otec, a Charlotte byla oblečená v bílých krajkách. Drželi se za ruce, nebo spíš Chester držel za ruku Charlottu. Protože byl jejich otec tak často mimo domov, cítil povinnost o mladší sestřičku pečovat.

„Mám obavu, že za to může tenhle klobouk,“ odvětila Alice. „Nemůžu se rozhodnout, jestli vypadá lépe s okrajem nakloněným doleva nebo doprava.“

„Vypadáš krásně, mami,“ prohlásil Chester a Charlotte se jen usmála a přikývla.

„Ano, jsem si jist, že to vypadá úžasně tak i tak,“ přidal se Henry. Trochu netrpělivě, napadlo Alici. Udělal k ní krok, vzal

ji za ruku a pomohl jí vstát, zatímco kontroloval čas na kapesních hodinkách. „Opravdu už musíme jít.“

„Můžeme si hrát v parku?“ zeptal se Chester.

„Určitě můžeme,“ řekla Alice a podívala se tázavě na Henryho. Ten si dřep, aby se mohl dětem podívat přímo do očí. „Napadlo mě, že byste možná nejprve rádi viděli, kvůli čemu je tatínek tak často pryč,“ řekl. „A potom můžeme dělat, cokoliv si budete přát.“

„Třeba i plachtit?“ zeptal se Chester dychtivě.

Henry se zasmál a znovu se postavil. „Plachtit?“ Na chvílku se zamyslel, jako by nad tím nápadem uvažoval. „Nevidím důvod proč ne, pokud vyrazíme hned ráno. V Rotterdamu mě očekávají až po poledni. Jsem si jistý, že se vám Rotterdam bude líbit. Je tam největší námořní přístav v Evropě a vy víte, co to znamená.“

„Víc lodí!“ zvolal Chester a oči se mu rozšířily.

Jejich pokoje byly ve druhém patře, přesto ale k cestě do vstupní haly použili zdviž. Důvodem byla spíš nezvyklost tohoto vynálezu než pohodlí, a děti jím byly fascinovány. Alice byla ráda, že nemusí jít po schodech, ačkoli neřekla ani slovo. Henry jí na cestu pořídil šaty s krémovými a purpurovými pruhy. Stejně jako u jejího nového účesu šlo v New Yorku o poslední výkřik módy. U kolen byly nachovou stuhou stažené tak, že omezovaly pohyb jejích nohou. Hotelový zřízenec jim otevřel klec zdviže a Stilwellovi vstoupili do kabinky. Kdyby použili schodiště, pomyslela si Alice, s největší pravděpodobností by se z jejího ladného příchodu do foyer vyklubal spíše politováníhodný pád.

Se svolením obsluhy Henry přizdvihl Charlottu, aby se mohla chopit rukojeti ovládací páky a pomohla jí stáhnout dolů. Po několika vteřinách klesání se ozvalo cinknutí a sluha jím odtáhl dveře klece. Alice chvílku počkala a dívala se na svou rodinu, jak vychází do haly. V duchu se usmála a tiše si přála, aby mohli

být takhle spolu navěky. Věděla ale, že v Holandsku zůstanou už jen několik dní. Poté stráví krátký čas u jejích rodičů v Anglii, a nakonec se vydají zpět do Ameriky. New York byl pro ni stále ještě příliš nový, jakkoli se snažila zvyknout si. Kdykoli Henry odjel pryč, cítila se cize a osamoceně, přestože u sebe měla děti a Henryho rodiče bydleli nedaleko.

Hned, jakmile měly cestu volnou, vyrazily děti ven z výtahu. Alice potěšeně sledovala, jak je Henry pohotově a pevně chytil za ručky, aby je zadržel. I tak se trochu zapotácel dopředu. Alice se usmála a pomyslela si, jak je ráda, že Henry není na jejich děti tak tvrdý, jako býval její vlastní otec. Za okamžik už byli uprostřed haly, bohatě zdobené mramorovými sloupy, červeně štukovanými zdmi a měkkým zlatavým osvětlením. Alice se je ani nesnažila dohnat. Věděla, že v jejich moderních šatech by to bylo beznadějně. Navíc by byla škoda v takovém krásném ránu kamkoli spěchat. Dnes bude opravdu ráda, že užije slunečník.

Když Henry i s dětmi došel ke dveřím hotelu, ohlédl se a vyslal k ní úsměv s výrazem, který říkal „A co můžu dělat?“. Alice by teď nejradši kráčela po boku svého muže, ale byla přesto spokojená. Tenhle výlet byl určený dětem a ona předpokládala, že i tak budou mít s Henrym spoustu příležitostí ukrást si chvíli či dvě jen pro sebe. Snad později v parku, kde si děti budou moci dle libosti běhat a tancovat kolem nich, až se těm zlatíčkům zatočí hlava. Sledovala, jak jim portýr drží dveře, zatímco vycházejí ven. Měli v sobě tolik energie a života, až to Alici přinutilo zrychlit krok.

Venku se jí naskytl pohled na pestře natřené domy, před kterými bylo v ostrém kontrastu s nimi zaparkováno několik černých automobilů. Napadlo ji, jestli snad jeden z těch vozů nebyl připravený pro ně, ale pak uviděla Henryho a děti, jak kus od ní krácejí po chodníku. Vydala se za nimi a po chvilce spatřila další vozidlo, které přijíždělo ke kraji ulice. Byl to dost velký, krémo-vě zbarvený automobil se zářivými chromovanými světlomety,

drátovými koly a bělobokými pneumatikami, který podle jejího názoru mnohem lépe odpovídal Henryho vkusu. Když vůz zaparkoval, vystoupili z něj dva muži a Henry s dětmi se zastavili. Jeden z nich položil ruku na rameno jejího syna – suverénnost toho gesta Alici překvapila.

„Promiňte, madam.“

Hlas Alici vylekal. Prudce se otočila a když spatřila blondatého muže, který na ni promluvil, musela zalapat po dechu. Tyčil se nad ní jako věž, a kdyby vedle sebe měla Henryho, převyšoval by dokonce i jeho. Muž se dotkl klobouku, přívětivě se usmál a s holandským přízvukem, který od svého příjezdu slyšela už tolikrát, se otázal: „Víte, kudy se jde na Alexanderstraat?“

Ta otázka Alici zaskočila. Zavrtěla hlavou. „Ne, je mi líto.“ Zdvore se usmála a otočila se zpátky ke své rodině. Děti právě nastupovaly do auta a jeden z mužů držel Henryho paže. Dala se znovu do chůze a když spatřila, jak se její manžel začal vzpírat, zmocnily se jí obavy. Zrychlila krok, až se jí nachová stuha u kolen napnula jako řemen. Jak se snažila rozeběhnout, zatínala se jí čím dál bolestivěji do kůže. Pak ale spatřila něco, co ji přimělo se na místě zastavit.

Henrymu se konečně podařilo uvolnit ze sevření, v mužově ruce se ale nyní objevila zbraň. Alice viděla, jak ji Henrymu zatlačil do žeber. Viděla, jak si oba vyměnili několik slov, jež odsud nemohla zaslechnout. Pak k ní Henry otočil kamennou tvář a nasoukal se do vozu vedle dětí, které se usmívaly, jako by nic z toho, co se právě přihodilo, neviděly.

„Henry!“ vykřikla a znovu se rozběhla. Ale bylo pozdě. Auto odrazilo od chodníku a během několika vteřin byla její rodina pryč.

Otočila se zpátky s jedinou myšlenkou – musí to celé nahlásit na policii, musí sehnat pomoc. Když se ale obrátila, muž, který se jí před několika vteřinami tázal na cestu, stál pořád tam, kde

předtím. Přestože také musel postřehnout, co se právě přihodilo, nepřestával se usmívat. Náhle pochopila.

„Neznepokojujte se, prosím, paní Stilwellová. Váš manžel a děti jsou v naprostém bezpečí.“

Alice se pokusila projít kolem něj, ale v těch směšných šatech cupitala tak pomalu, že se jakýkoliv pokus o únik jevil jako naprosto zbytečný. Nesnažil se ji nijak zadržet, jeho slova to udělala za něj.

„Pokud se chcete se svou rodinou znovu shledat, paní Stilwellová, uděláte přesně to, co vám řeknu.“

Alice ztuhla. Otočila se a upřeně se mu podívala do očí, které byly o dvě hlavy výše než její. „Kdo jste? Co od nás chcete?“ Cítila, že má blízko k slzám, ale ovládla se. Měla pocit, jako by se její šaty o číslo srazily. Těžko se jí dýchalo.

Muž k ní přistoupil. Opět se tyčil vysoko nad ní. „Jsem Raskin,“ konstatoval. „A nezajímá nás vaše rodina.“

„Tak kdo?“ začala Alice, ale odpověď už znala. Viděla ji v jeho očích. „Já?“ zeptala se bezradně. „Jde o mě?“

Raskin přikývl, aniž by se to chystal jakkoli rozvést. „Jste příliš rozrušená,“ řekl. „Potřebujete si odpočinout. Podívejte se na své ruce, třesou se vám.“

Alice je sevřela v pěst.

„Za hodinu,“ pokračoval Raskin, „telefon ve vašem pokoji třikrát zazvoní. Až se tak stane, musíte sejít dolů k recepčnímu pultu. Bude tam na vás čekat dopis. Vyzvedněte jej a vraťte se s ním zpět na pokoj. Nikomu ho neukazujte.“ Zíral z výšky na Alici, která cítila, jak se do ní jeho oči zarývají. „Jestli chcete ještě někdy vidět své děti, budete se naprosto přesně řídit pokyny, paní Stilwellová. Rozumíte mi?“

Alice zdrceně popotáhla a přikývla. Nato se Holanďan otočil a rázným krokem odešel.

KAPITOLA TŘETÍ

*Hrabství Kent
Současnost*

„Vypadněte z mého pozemku!“

Nebylo to poprvé, co Jefferson Tayte slyšel podobnou větu, ale tón, jakým byla pronesena v tomto případě, patřil mezi nejvýhružnější. Po tom, co všechno si tu vyslechl, se mu útrapy spojené s cestováním letadlem nezdály až tak divoké. Jakmile muž zjistil, kým Tayte je a proč se tu objevil, začal si před ním rozvážně vyhrnovat rukávy košile, jako by se chystal na potyčku. Každé slovo, které vyšlo z jeho úst, zdůraznil ukazováčkem, který nekompromisně mířil na Tayta a několikrát se téměř dotkl jeho hrudníku. Tayte přesto neházal flintu do žita. Zatím měl jen několik stop a rodina Metcalfových hrála v jeho pátrání klíčovou roli. Podíval se přes příjezdovou cestu ve snaze alespoň letmo zahlédnout jejich dům, ale výhled mu zakrývaly sluncem zalité stromy rostoucí podél cesty a hlavně muž, který před ním stál jako tvrdohlavý býk.

„Chtěl bych si jen na několik minut promluvit s Reginaldem Metcalfem,“ bránil se Tayte. Nasadil přívětivý úsměv, ale vzápětí usoudil, že ukázka šarmu není za daných okolností tou nejlepší volbou. „Předpokládám, že je současným majitelem hamberleyského panství.“

„Pro vás je to *lord* Metcalfe. A teď odprejskněte, než vás vyhodím!“

Onen tur se jmenoval Raife Metcalfe. To jediné se Taytovi podařilo zjistit poté, co ho potkal u strážního domku, a před tím, než se mu představil. Tayte odhadoval, že mu mohlo být okolo pětatřiceti. Se svými zhruba sto osmdesáti centimetry byl o několik centimetrů menší než Tayte, ale výšku si vynahrazoval podsaditou, svalnatou postavou. Měl hnědé, jemně vlnité vlasy a husté, nepoddajné kotlety, které by se podle Tayta skvěle vyjímaly v nějakém historickém dramatu.

„Alice Stilwellová byla babičkou lorda Metcalfa,“ nepolevoval Tayte. „Byla i vaším předkem.“

„Ano, přesně tak. *Mým* předkem a ne *vaší* zatracenou starostí!“

„Vás ani nezajímá, proč jsem se kvůli té osobě vypravil až sem?“

„Ne, upřímně řečeno, nezajímá. A ani mého dědečka. A teď se ztraťte z našeho pozemku, nebo na vás pustím psy. Nebudu to opakovat.“

Tayte zvedl ruce. „Ok, už mizím. Ale můžete mu předat tohle?“ Nabídl mu vizitku, kterou si Raife Metcalfe převzal, roztrhal na kousky a hodil mu je do obličeje.

„Nejste tu vítaný. Jestli sem ještě jednou přijdete, vyprovodím vás olovem z brokovnice.“

Za deset minut už Tayte opět seděl v pronajatém autě a ujížděl venkovskou krajinou Kentu směrem k Rochesteru. Bylo pozdní odpoledne a na Tayta začala doléhat cestovní únava a pásmová nemoc. Pustil si hudbu z přehrávače a zvýšil hlasitost, aby se trochu probral. Poslouchal skladbu „Mr. Mistoffelees“ z muzikálu *Cats*, který si s sebou na cestu přibalil spolu s několika dalšími alby muzikálových písní. Tentokrát ale neměl příliš velkou chuť na zpívání.

S tím, jak cesta ubíhala a zelené barvy venkova vystřídal šed' města, začal uvažovat o tom, jestli může něco jeho první den v Anglii ještě víc zkažit. Dveře, za kterými – jak s nadějí očekával

– najde odpovědi na množství otázek ohledně života Alice Stilwellové, mu s nepříliš vybranými způsoby zabouchli před nosem. A teď to vypadalo, že se podobného neúspěchu dočká i u větve Scanlonových, spřízněných s Alicí přes její tetu Corde-lii, která podle sčítání lidu z roku 1911 žila v Hamberley.

Tayte neznal adresu, na níž současní Scanlonovi bydleli. Hned jak se ocitl zpět v autě, zavolal na číslo firmy, o které si již dříve zjistil, že patří jistému panu Lionelu Scanlonovi. Domníval se, že tento muž bude nejspíš potomkem tety a strýce Alice Stilwellové, Cordelie a Oskara Scanlona. Hovor nikdo nezvedal, proto zanechal další zprávu, nedělal si ale žádné velké naděje. Firma se nacházela v Rainhamu, a právě tam teď měl namířeno. Podle navigace mu k cíli zbývalo necelých šestnáct kilometrů. Doufal, že najde alespoň někoho, s kým by si mohl o Scanlonových promluvit. Pak by snad mohl svůj pracovní den zakončit s pocitem, že přinejmenším něčeho dosáhl.

U křižovatky s hlavní silnicí vedoucí do Chathamu zhoustla doprava natolik, že musel zastavit. Seděl za volantem a poslouchal písničku, která se za doprovodu tlumeného cvakání blink-rů linula z přehrávače. Za ním už začali zastavovat další řidiči. Pak v řadě aut zpozoroval volné místo, šlápl na plyn a zapojil se do proudu. Spolu s ním se do volného prostoru nějakým způsobem podařilo vtěsnat i auto za ním a Tayte si v duchu poznamenal, že jestli se chce v Anglii někam dostat, měl by řídit o něco asertivněji.

Když o několik minut později opouštěl Chatham a doprava znovu začala zrychlovat, pomyslel na to, že tenhle den stál za zlámanou grešlí už ve chvíli, kdy vystoupil z letadla a zavolal Jean. Nečekaná návštěva, kterou ji chtěl překvapit a potěšit, se mu vymstila: Jean mu sdělila, že je ve Španělsku a do Londýna se vrátí až o víkend. Bylo teprve pondělí, takže se Tayte musel obrnit trpělivostí. Jean mu pověděla, že se tam účastní série historických seminářů o španělských králích a královnách s jakýmsi

Nigelem, kterého, jak si Tayte s velkým zájmem všiml, v průběhu rozhovoru zmínila dokonce vícekrát. Co ale čekal? Kdyby se nenechal jako vždy pohltnout prací a zavolaal Jean častěji, mohl si ušetřit zklamání.

Tayte se jí omluvil za to, že se jí v posledních měsících tak stranil, a s velkým nadšením jí pověděl, jak ve svém osobním pátrání konečně pokročil, a že se sice ocitl před další zdí, nicméně netrpělivě očekával telefonát, který by ji snad mohl zbořit. Jako by cokoli z toho mohlo ospravedlnit jeho chování. Zdálo se, že má Jean z jeho úspěchu skutečnou radost, ale něco v jejím hlase mu říkalo, že to zbabral. Když dodal, že se těší, že jí o tom bude moct osobně povyprávět, až se znovu setkají, nedočkal se od ní odpovědi.

„Můžeme se vidět, až se vrátíš ze Španělska?“ zeptal se.

„Já nevím, JT. Potřebuju nějaký čas, abych si všechno ujasnila. Zavolám ti, až přiletím do Londýna.“

„Kdy přesně to bude?“

„V sobotu odpoledne.“

„A zavoláš mi pak?“

„Ano, JT. Zavolám ti, slibuju.“

U toho skončili.

Tayte si musel celý rozhovor procházet znovu a znovu. Pokoušel se soustředit na řízení, ale ať se snažil sebevíc, nemohl přestat myslet na Jean a na to, jestli se s ním vůbec chce znovu setkat. A pak tu byl Nigel. Od chvíle, kdy to jméno zaslechl, ho nemohl dostat z hlavy. Předpokládal, že nejspíš půjde jen o kolegu, spolupracovníka se stejnými zájmy, kterého Jean znala díky své práci. *O nic víc nejde*, opakoval si stále dokola. Ale bez ohledu na to, jak často si to říkal, nemohl se přinutit, aby si ty dva nepředstavoval společně. Jak bydlí ve stejném hotelu, jak se každý den potkávají. Povzdychl si, zatímco projížděl kruhovým objezdem a hledal správnou odbočku. Přál si, aby tam mohl být místo Nigela. Teď ale pochyboval, že by si něco takového vůbec

zasloužil. Zbývalo mu jen doufat, že ještě není pozdě všechno napravit.

Doprava prořídla a Tayte podle pečlivě zastřižených živých plotů a záplavy domků na obou stranách vozovky usoudil, že projíždí obytnou čtvrtí. Byl tak zabraný do myšlenek na Jean a na to, jak si znovu získat její náklonnost, že zapomněl sledovat rychlost. Zpomalil a ponořil se do nostalgických vzpomínek na svou poslední návštěvu v Anglii. Vybavil si komický obličej, který dělala na jejich společné fotce před Buckinghamským palácem, a na tváři se mu objevil úsměv. V dalším okamžiku se ale vypařil, když mu kolem bočního okénka probleskla stříbrná karoserie, třískla do blatníku předního kola a vyrazila mu všechny myšlenky na Jean Summerovou z hlavy.

Taytovy ruce sevřely volant jako pár svěráků, když se snažil vůz ovládnout. Ale mohutné vozidlo, které do něj zboku tlačilo, mu nedalo šanci. V dalším okamžiku už byl polovinou vozu na krajnici. Kola se protočila naprázdno a auto začalo nekontrolovatelně klouzat. Na zlomek vteřiny zahlédl, jak se druhý automobil prohnal kolem něj. Jeho řidič očividně nemínil zastavit. Pak se jeho vůz dostal na krajnici do smyku. Vzápětí už Tayte uhranutě zíral na sloup pouličního osvětlení, který se k němu neodvratně blížil.

KAPITOLA ČTVRTÁ

*Hrabství Kent
Sobota, 18. dubna 1914*

Od děsivého setkání Alice Stilwellové s Holanďanem, kterého znala jen podle jména Raskin, uběhlo pět dní. Řídila se jeho instrukcemi s vírou a nadějí v to, že pokud mu vyhoví, muž splní své slovo a její rodina bude v bezpečí. Stále ještě nemohla uvěřit tomu, že se jí podařilo uklidnit natolik, aby toho rána dokázala sejít do recepcce a vyzvednout dopis, který tam pro ni kdosi zanechal – přesně hodinu poté, co se odehrál ten otřesný zážitek venku na ulici. Celou dobu až do okamžiku, kdy telefon zazvonil, se neovladatelně trásla a plakala. A trásla se i ve chvíli, kdy došla s dopisem do pokoje a otevřela jej. Jeho obsah jí okamžitě pozvedl náladu. Musela se smát a zároveň plakat: děti měly být přivezeny do hotelu tentýž den odpoledne. Její manžel ale nikoli, jak se dočetla dále.

Dopis neobsahoval ani náznak vysvětlení, proč byly její děti a muž uneseni. Namísto toho jí bylo stroze sděleno, že se má při nejbližší příležitosti vrátit zpět do Anglie a jakmile tak učiní, má očekávat další pokyny. Tentokrát jí nebylo řečeno, jakým způsobem ji budou kontaktovat, pouze že k tomu dojde. O tom, co se přihodilo, nemá nikomu říkat, a pokud by se někdo ptal, sdělí mu, že její muž musel v Holandsku zůstat kvůli neočekávaným pracovním záležitostem. V textu se také opakovalo, že život jejího muže a jejich dětí závisí na její bezvýhradné spolupráci.

Alice seděla ve svém starém pokojíku v Hamberley, v domě rodičů poblíž Rochesteru, a záměrně oddalovala svůj příchod ke slavnostní večeři, kterou její otec uspořádal pro rodinu a několik jejich přátel. Znovu si v duchu vybavila onu závěrečnou část dopisu a tělem jí proběhl mrazivý záchvěv. Bylo jí jasné, že její děti, které nyní spaly v bezpečí své ložnice, unesli proto, aby ji vystrašili. Nepochybovala, že pokud budou chtít, dostanou se k nim ti lidé znovu. Samozřejmě se Chestera a Charlotty vyptala, co se ten den stalo. Z rozhovoru, který místy připomínal spíše výslech, pochopila, že Henry kvůli dětem s muži spolupracoval. Únosci jim totiž nezpůsobili žádnou patrnou újmu – naopak, překvapilo ji, že se dostavily ve veselém rozpoložení. Zkrátka to celé považovaly za ohromný výlet. Maminka prý s nimi nejela, aby si mohly pořádně užít tátu.

Alice si znovu vybavila mohutnou Raskinovu postavu, jak stojí v hotelové hale a drží drobné ručky jejích dětí, jako by si s nimi během dne vytvořil přátelské pouto. Už jen při té představě se jí udělalo špatně. Znovu si lámala hlavu nad tím, kdo tenhle Raskin je – a co bylo důležitější, pro koho pracuje. Od návratu do Anglie si jejich krátký rozhovor před hotelem *Des Indes* v hlavě mnohokrát přehrála a jasně si vzpomínala, že použil slovo „my“ a ne „já“. To by nasvědčovalo tomu, že v těch hrozných událostech představoval možná jen obyčejného pašáka, stejně jako muži v krémovém automobilu, kteří únos její rodiny zrealizovali.

Zaklepaní na dveře předznamenalo příchod její matky, která chtěla zjistit, co její dceru zdržuje od účasti u slavnostní večeře. Vešla do pokoje se stejně rozzářenou náladou, jakou oplývala od chvíle, kdy se Alice objevila v Hamberley. Alice si až teď uvědomila, že její matka, která – jak se zdálo – měla vždy na srdci její dobro, musela dceru a vnoučata od chvíle, kdy se rozhodli usadit v Americe, velmi postrádat. Opětovala matčin úsměv, ale nedokázala skrýt temné myšlenky a obavy, které se jí přes všechnu snahu honily hlavou.

„Ach, zlatíčko,“ řekla matka. „Nechceš jít dolů? Stýská se ti po Henrym, je to tak?“

Henry...

Kdykoli Alice uslyšela jeho jméno, nebo na něj pomyslela, sevřel se jí obavami žaludek. Instinktivně v dlani sevřela medailonek s obrázky, který nosila na řetízku kolem krku – svatební dar od Henryho.

„Včera v noci jsem tě opět slyšela,“ dodala matka. „Dovolíš mi alespoň zavolat lékaře? Jsem si jista, že by ti mohl předepsat nějaké tonikum na spaní.“

„Ne, je mi celkem dobře,“ řekla Alice. „Opravdu. Je to, jak říkáš – chybí mi Henry, nic víc v tom není.“

„Dobře. Pojď ke mně. Postav se, ať si tě mohu lépe prohlédnout.“

Alice vstala a při tom se zhluboka nadechla. Pak se na svou matku poprvé od chvíle, co vešla do pokoje, pořádně podívala a usmála se o něco přesvědčivěji. Vlasy měla svázané do pevného drdolu a na sobě šaty, které byly od pasu dolů tmavě šedé, s bílým živůtkem. Nenosila nic veselého nebo pestrého a Alice to dávala za vinu otcovu vlivu, přestože sama teď ztratila chuť vzít si na sebe kterékoli ze svých pestrobarevných šatů. Jenže s sebou žádné jiné neměla.

„Tvůj otec k nám na dnešní večer pozval někoho výjimečného,“ řekla její matka. „Někoho, kdo tě chce vidět.“

Alici napadala jen jediná osoba na celém světě, kterou by její otec pozval na večeři jen kvůli ní.

„Archie?“ zeptala se, přestože odpověď už znala.

Její matka přikývla. „Nebyl to můj nápad. Ale znáš otce.“

Znala ho velice dobře. Archieho Ashcrofta jí představili, když byla tak malá, že si to ani nepamatuje. Odhadovala, že to muselo být při příležitosti jejích třetích narozenin, protože si živě vybavovala houpacího koně s dlouhou, černou hřívou a zářivým, červenobílým podstavcem, kterého od rodičů dostala. Žádnou

starší vzpomínku neměla. Přivedli ji do jejího pokojíčku s rukama na očích. „Žádné koukání,“ připomínal jí otec, ale ona stejně svou ruku tajně poodkryla. Možná se poprvé setkali ještě jako nemluvnata, která neměla nejmenší tušení o tom, jaké s nimi mají rodiče plány.

Jak bezstarostné časy to bývaly, napadlo ji a vzpomínky jí na tváři vykouzlily úsměv. „To je úplně v pořádku, matko,“ řekla. „Ráda ho zase uvidím.“

„Je to už ale doba, co? Myslím, že jste se neviděli od tvé svatby.“

„Ne, jsem si jistá, že ne.“ odvětila Alice. „Myslím, že mě stěží pozná.“

Její matka se krátce zasmála. „Ach, určitě tě pozná.“

Večere byla v osm hodin, ale všichni hosté do Hamberley dorazili již kolem půl sedmé na jednohubky a koktejly. Alice, která neměla na nezávaznou konverzaci ani pomyšlení, byla ráda, že přišla později. Objevila se v jídelně zároveň s krémovou slepičí polévkou, a aniž by na kohokoli pohlédla, následovala matku do čela stolu, kde se obě ženy usadily po boku jejího otce, lorda Charlese Metcalfa.

„Omlouvám se, že jdu pozdě, otče,“ řekla Alice.

„Vskutku? Začínal jsem si myslet, že na svou vlastní slavnostní večeři nehodláš dorazit vůbec.“

V jeho hlase byl víc než jen náznak trpkosti a když na něj Alice vrhla letmý pohled, všimla si přepadlého výrazu, ukrytého pod jeho vousy, který tak důvěrně znala. Varoval ji, že má pečlivě vážít svá slova, nebo – ještě lépe – neříkat vůbec nic.

„Charlesi.“

Byla to její matka, která na něj jemně promluvila. Alice si všimla, jak na otcově paži spočinula její bledá ruka – lehce, jako motýl. Všechno napětí jako by z něj v tu chvíli vyprchalo. Opřel se na židli a Alice se odvrátila, vděčná za vyrušení, které způsobila miska s polévkou, již před ní postavili. Nemohla si nevšimnout,

že živý hovor, který slyšela, když vstoupila do místnosti, nyní ustal. Když se přinutila k úsměvu a všechny hosty, oblečené do smokingů a večerních šatů, kývnutím pozdravila, zjistila, že je to proto, že se na ni všichni celou dobu usmívali. Alici přišla jejich jídelna, se stěnami ověšenými starými rodinnými portréty, vždy přeplněná, bez ohledu na to, kolik hostů na večeři pozvali. A dnes se všichni ti lidé dívali jen na ni. Bylo to k nevydržení.

„Jak ses měla, Alice?“

Její pozornost upoutal sametový hlas Franka Saxbyho. Natočila se k němu.

„Moc často se poslední dobou nevidáme, není-liž pravda, Beo?“ pokračoval Saxby a obrátil se na svou ženu, Beatrice, která seděla naproti němu.

„Ne,“ odpověděla Beatrice. „Od svatby skoro vůbec.“

„Mám se velmi dobře,“ řekla Alice a zdvořile se usmála, aby zamaskovala pravdu.

Franka znala jako strýčka Franka, přestože nebyli nijak příbuzní. Byl pouze otcovým dobrým přítelem dlouho předtím, než se narodila. Nikdy se na to přímo nezeptala, ale měla pocit, že kořeny jejich přátelství sahaly až do školních škamen. Saxby byl podnikatel, který získal své jmění prodejem azbestu stavebnímu průmyslu. Podle jejího otce to byl člověk ve svém oboru natolik obratný, že by dokázal prodávat sníh eskymákům.

Na druhém konci stolu byli usazeni lord Abridge s manželkou, se kterou se Alice setkala jen několikrát na nějakých akcích spojených s admirálitou. Pak tu byla teta Cordelia a její muž, Oscar Scanlon, jehož neuvážené obchodní spekulace je téměř přivedly na mizinu. Kvůli tomu nyní zůstávali už pátým rokem v Hamberley, k velké nelibosti jejího otce. Měli syna Edwina, kterého Alice považovala za stejně protivného, jako byl jeho otec. Naštěstí nyní studoval na univerzitě, což byla další položka, kterou platil její otec.

Archie byl usazený napravo, hned vedle Alice. Roky, které uběhly od doby, co ho viděla naposledy, se na jeho vzhledu téměř neprojeví. Byl to pořád onen štíhlý kluk s upravenými, kaštanově hnědými vlasy, kterého znala celý svůj život. Kdykoli se usmál, objevily se mu na tvářích dolíčky. Alice si ho kvůli nim celé mládí dobírala, ale ve skutečnosti se jí na něm vždycky líbily. Jeho přítomnost v ní vyvolala tolik milých vzpomínek na roky, kdy vyrůstali společně, že se jí na chvíli vrátila dobrá nálada. Jakmile promluvil, zdálo se, že místnost opět ožila. Hosté navázali přetržené rozhovory a s chutí se pustili do prvního chodu.

„Tak strašně rád tě zase vidím, Alice. Vypadáš báječně.“

„Díky, Archie. Také tě ráda vidím. Ani trošku ses nezměnil.“

„Opravdu?“ Zněl skoro nespokojeně. „Ale určitě mi o trochu povyrostly kotlety, nemyslíš? Víš, jak jsem po nich vždycky toužil.“

Alice sáhla po lžici a zatímco ochutnávala polévku, v duchu se zasmála. Když byli pohromadě, nikdy nebyla nouze o smích. To právě teď potřebovala. „Jsem si jistá, že jsou vskutku okouzlující.“

Na setkání chyběl admirál Waverley a jeho žena. Byl dalším z blízkých přátel jejího otce a Alice si nedokázala představit, že by nebyli pozváni. Napadlo ji, že má admirál jistě nějaké jiné, důležité povinnosti na moři.

„Admirál Waverley dnes večer nepřijde?“ otázala se Alice a v místnosti se opět rozhostilo ticho.

Rozhlédla se kolem dokola po tvářích hostů, kteří na ni nyní hleděli, jako by právě požádala otce, aby jí vysvětlil princip parní turbíny nebo něčeho podobně nevhodného.

Než otec promluvil, několikrát mu ve vousech cuklo. „Omlouvám se, Alice. Měl jsem ti to říct dřív.“ Odmlčel se.

„Říct co?“ zeptala se Alice.

Otec si povzdychl. „Náš dobrý přítel Christopher Waverley již není mezi námi.“

Alice poklesla čelist. „Zemřel? Kdy?“

„Ani ne před dvěma týdny.“

„Ale jak? Co se stalo?“

„Říkali, že šlo o infarkt, ale co dělal uprostřed noci poblíž Tilburských doků, mi stále nejde na rozum.“

Pak promluvil lord Abridge. „Našli ho v blátě na břehu Temže mezi doky a Tilburskou pevností, chudáka. Ještě štěstí, že ho neodnesl příliv.“

„Přesně tak,“ řekl otec. „Stačilo půl hodiny a jeho tělo by nikdy nenašli.“

„To je hrozná zpráva,“ vydechla Alice.

„Ano, a bohužel to není všechno. Pohřešují i jeho ženu.“

„Pohřešují?“ pokrčila Alice čelo. Tohle už na ni bylo příliš.

Do rozhovoru se vložila matka. „Od smrti jejího manžela Florence nikdo neviděl,“ řekla. „Je to celé tak podivné.“

Lord Abridge si odkašlal a prohlásil: „Pokud jde o mě, je celá ta zpropadená věc cítit nějakou nepravostí.“

Alice ucítila na ruce dlaň svého otce. „Doufám, že mi odpustíš, že jsem ti tu novinu nesdělil dříve.“

„Ale samozřejmě, otče.“

Všichni se dali znovu do jídla, nicméně několik následujících minut nikdo neřekl ani slovo, jako by nechtěl poskvřnit památku zesnulého přítele. Ticho u stolu prolomil až lord Metcalfe, který se obrátil na Archieho.

„Velice bych ocenil, kdyby tu s námi mohli povečeřet i tvůj otec a matka, Archie. Ale povinnosti mají přednost, co?“

„Samozřejmě, námořnictvo Jeho Veličenstva bylo pro otce vždy dámou na prvním místě.“

„To dobře vím. A pro tebe bezpochyby také?“

„V tuto chvíli má první a jediná dáma, pane,“ prohlásil Archie a kradmo na Alici vrhl rozpačitý pohled.

„A jak se ti líbí na admiralitě ve Whitehallu?“

„Se vši upřímností, pane, raději bych znovu jako voják sloužil na některé z lodí Jeho Veličenstva.“

Lord Metcalfe se zasmál. „Obdivuji tvou kuráž, Archie, ale i tam boxujete za námořnictvo, nemám pravdu?“

„Ano, ale není to tak úplně –“

„Tak vidíš,“ skočil mu Metcalfe do řeči. „A neměl bys podceňovat práci, kterou dělají na admiralitě. V dnešní době se bitvy zřídkakdy vyhrávají v prvních liniích. A naše obranné strategie, zvláště pokud hovoříme o naší vlasti, jsou stejně důležité jako ty útočné.“

„Slyště, slyšte!“ přisadil si lord Abridge.

„Máš bystrou hlavu,“ pokračoval lord Metcalfe. „Já a tvůj otec se shodneme na tom, že našemu skvělému národu nejlépe posloužíš tam, kde prozatím jsi.“

Archie se celý nesvůj usmál. „Ano, samozřejmě, pane.“

„To je ono, chlapče. Jsem si jistý, že nám tam budeš dělat čest.“

Královské námořnictvo bylo ústředním bodem života v Hamberley. Alici to vlastně nikdy nevadilo. Nejspíš si na to zvykla, protože neznala nic jiného. Ale setkání s Henrym pro ni bylo jako závan čerstvého vzduchu. Všechno bylo na tom energickém Američanovi tak jiné a tak vítané. Myslela na něj po celý zbytek hlavního chodu, zatímco se snažila nezapojovat do probíhající společenské konverzace. Nejistota ji nenechávala v noci usnout a pokud se jí to přeci jen podařilo, nutila ji vykřikovat ze spaní. Jak s Henrym zacházejí? Byl pořád ještě v Holandsku? A byl vlastně ještě naživu? Neexistoval způsob, jak to zjistit... Talíře s jídlem přicházely a opět mizely, stejně jako témata konverzace, která probíhala kolem ní. Věnovala jí zhruba stejnou pozornost, jako tikotu stolních hodin na krbové římse. Až do chvíle, než ji upoutal jeden z hlasů. Byl to Oscar Scanlon. Obličej měl brunátný a téměř křičel, jako by to znovu přehnal s otcovým klaretem, jak se mu stávalo většinu dní, od doby, co Alice přijela.

„Zaslechl jsem, že před nedávnem v Londýně zaútočili na nějaký obraz. Byl jsem v tu dobu mimo zemi a nemohl si přečíst žádné další podrobnosti.“

„Četl jsem o tom,“ řekl Saxby, přičemž si mezi prsty kroutil koneček kníru. „Šlo o dílo nějakého starého mistra.“

„Zpropadené sufražetky,“ dodal otec Alice. „Ta popletená Richardsonová propašovala do Národní galerie sekerku a pokusila se zničit jedno z Velázquezových mistrovských děl. Co má společného tři sta let starý obraz s hlasovacím právem žen, je nad mé chápání.“

„Byla to *Venuše z Rokeby*,“ ozvala se nenuceně Alice, která byla myšlenkami stále ještě spíše u svého muže, než u probíhající konverzace. „Mary Richardsonová později tisku sdělila, že chtěla zničit obraz nejkrásnější ženy v dějinách mytologie na protest proti vládě ničící život paní Pankhurstové, která podle ní ztělesňuje nejušlechtilejší charakter moderních dějin.“

Alice ucítila, jako by se místnost kolem ní smrskla. Tikot hodin na římse se v tichu, které následovalo, rozléhal tak hlasitě, jako nikdy předtím. „Celý týden přšelo, takže jsem měla moře času na to, abych si mohla projít staré noviny,“ dodala, jako by měla potřebu něco omlouvat. Bezpochyby za to mohla přítomnost otce, který její zájem o politiku a současné dění nesl velice nelibě.

Otec si hlasitě odkašlal do dlaně. „Zítřka vezmu svého vnuka do Chathamu, aby se podíval do loděnice. Vše už jsem zařídil,“ řekl, aby změnil téma. „Je dost starý na to, aby si užil důkladnou prohlídku. A také mu tam chci něco ukázat. Bude to pro něj velmi poučné.“ Odmlčel se a začal si mnout vousy. „Jen my dva, jestli mi rozumíš. Jsem si jistý, že tebe by to nezajímalo.“

„Samozřejmě,“ řekla Alice. Skutečně ji loděnice ničím neoslovovala. „Chester bude určitě nadšený.“

Saxby se naklonil dopředu. „To s Henrym je nám líto,“ řekl a pohlédl na svou ženu. Alice pochopila, že otec všem převyprávěl její příběh o tom, jak se stalo, že tady v Hamberley ona a děti skončily bez Henryho. Byla za to zčásti vděčná, protože nebude muset svou lež opakovat – a nevystaví se tím riziku, že udělá nějakou chybu.

„To je škoda kvůli dětem, že?“ dodala paní Saxbyová a ostatní ženy u stolu souhlasně přikývly.

Zmínka o Henrym ji přinutila opět na něj myslet. Přemýšlela o tom, jak dlouho bude trvat, než ji znovu zkontaktují. Dychtivě teď na ten okamžik čekala. Jediné, po čem toužila, bylo nějak to celé přečkat a vrátit se k normálnímu životu. Chtěla, aby byl Henry zpátky a aby zmizela hrozba, která visela nad jejími dětmi jako Damoklův meč.

Otec dopil sklenku vína a naklonil se k Saxbymu. „Osobně si myslím, že za tím je něco víc,“ řekl polohlasem. Očividně se snažil, aby ho Alice neslyšela, ale to se mu nepodařilo. Chtělo se jí v reakci na tu poznámku tolik říct, ale namísto toho jen zírala na kousek suflé, které před ní zůstávalo ležet téměř netknuté.

„Měli jste první pořádnou hádku, co?“ pokračoval její otec, tentokrát přímo k Alici. „Vždy jsem říkal –“

Její matka ho přerušila. „Charlesi, teď ne. Prosím.“ Obrátila se k Alici a dodala: „Omlouvám se, zlatíčko.“

Alice věděla, že Henry nikdy nemohl naplnit očekávání jejího otce. To byl bezpochyby i důvod, proč její pokoj udržovali ve stavu, v jakém ho zanechala – v naději, že se s Henrym rozejde a vrátí se domů. Henryho bohatství nepocházelo z práce jeho předků a navíc byl Američan. Takové spojení by u otce nikdy neuspělo. Tiše si přála, aby už večere skončila a ona se mohla vrátit do své ložnice, ale její otec se nenechal umlčet.

„Řekněte sami, co je to za manžela, který nechá svou ženu a děti cestovat samotné? Naši dceru a vnoučata!“ dodal. „A nevím, proč trváš na tom, že je budeš vychovávat úplně sama. Každá slušná matka má alespoň jednu chuť.“

Alice by se okamžitě omluvila a opustila místnost, kdyby nepromluvil Archie.

„Řekněte mi, lorde Abridgi, myslíte, že Německo letos postaví hodně nových dreadnoughtů? Nebo jde podle vašeho názoru o předem vyhraný boj?“

Abridge se uchechtl. „Poté, co za minulý rok přiznali tři takové lodi oproti našim sedmi,“ řekl, „si spíš myslím, že jsme Němce totálně demoralizovali.“

„A tento rok před nimi opět máme náskok,“ dodal otec. „Řekl bych, že ten závod jsme prakticky vyhráli.“

Oba muži se dali do smíchu. Zatímco další konverzace probíhala mezi nimi, posunul se Archie blíže k Alici a zašeptal: „Zatáhni dvojici starých mořských vlků do rozhovoru o závodech v námořním zbrojení, a několik hodin nebudou mluvit o ničem jiném. Nemáš chuť na trochu čerstvého vzduchu, než nás zanecháš portskému a doutníkům?“

Alice vzdychla a opětovala úsměv. „Ano, to bych moc ráda.“

„Dobrá. Protažení mi přijde k duhu.“

Oba dva se zvedli ze židlí, čímž nakrátko přerušili právě probíhající rozhovory.

„Omluvili byste nás?“ řekl Archie k osazenstvu. „Alice laskavě svolila, že mne na několik minut doprovodí na terasu, než si s vámi, ctěné dámy, dá kávu v salónku. Obávám se, že po té poslední sklenici vína potřebuji doušek čerstvého vzduchu.“

„Ale samozřejmě, Archie,“ odvětil otec Alice. „Jistě si toho také máte spoustu co říct, není-liž pravda?“

Alice neušlo mrknutí, které směřoval k Archiemu. Ten se jen zdvořile usmál, načež se oba otočili a opustili místnost.

Jakmile byli venku, zaklonila Alice prudce hlavu a zhluboka se nadýchlá, jako by to byl její první nádech za celý večer. Připadalo jí, že je na tuhle roční dobu venku nezvyklá zima, ale bylo jí to jedno.

„Díky, Archie.“

„Za málo,“ řekl. „To bylo to nejmenší, co jsem mohl pro starou kamarádku udělat.“ Vrhla na ni úsměv, který mu na tvářích vykouzlil dolíčky. „Popravdě, nemohl jsem vydržet pohled na to, jak tě tvůj otec trápí. Určitě to tak ale nemyslel.“

„Ach, určitě myslel.“

„Možná to bylo tím vínem. To dokáže změnit mnoho dobrých mužů, jen aby je pak zanechalo napospas výčtkám. Cigaretu? Nebo jsi ještě nezačala s kouřením?“

„Ne, jednou jsem to zkoušela, ale jen jsem z toho kašlala.“

Oba se té představě zasmáli a přešli k nízké balustrádě, která lemovala terasu. Pod nimi se proti měsíčnímu svitu temně rýsovaly vysoké keře, rostoucí podél širokých kamenných schodů vedoucích dolů na rozlehlé trávníky a do zahrady za nimi. Alici se najednou zatočila hlava tak, že si musela sednout. Nebyla si jistá, jestli za to mohl nedostatek spánku a celkové rozpoložení, nebo náhlý příval čerstvého vzduchu.

„Je ti dobře?“ zeptal se Archie s obavami v hlase.

Alice se pomalu a důkladně nadechla. „Za chvíli to určitě přejde. Ještě pořád žiješ v Gillinghamu?“

Archie přikývl. „Pořád na tom stejném místě. Jen mám od doby, co Ernest odešel, malou část domu pouze pro sebe.“

„Tvůj bratr se odstěhoval?“

„Ano, předloni se oženil – dítě už bylo na cestě. Teď žije v Sittingbourne.“

„Tos tedy nemusel cestovat příliš daleko. Jak jsi se sem dnes večer dostal?“

„Mám teď vlastní automobil,“ řekl Archie s pýchou v hlase. „Je to Vauxhall C10 – čtyřlitrový model. Musím říct, že je to celkem sportovní vůz. Mám toho krasavce sotva rok.“

Alice se hravě usmála. „Čtyři litry,“ napodobovala jeho hlas, jako by věděla, co to znamená. „To ses asi docela vypracoval, že?“

Archie si odfrkl. „O tom nevím, ale je jisté, že to značně zpříjemňuje cestu do města. Seznámím tě s ním, než se vydám domů. Možná bych tě někdy mohl vzít na projížďku?“

„To bych ráda.“

Archie se posadil vedle Alice. „Podívej, musím se ti omluvit. Dlouho jsem na tuhle příležitost čekal a častokrát jsem si

pomyslel, že už tu možnost třeba nikdy nedostanu. Určitě jsem ztratil všechnu naději na to, že tě ještě někdy uvidím, poté, cos odešla z Hamberley – všechno to byla moje vina, samozřejmě.“

„Ty ses neodstěhoval do Ameriky,“ odpověděla Alice.

„Ne, ale neměl jsem odejít tak brzy po tvé svatbě. Bylo ode mne hrubé a naprosto neodpustitelné, že jsem vás s Henrym poté nenavštívil. Já jen, že...“ Archie zmlkl a odvrátil se. Díval se zpět k domu, jehož vysoká okna v měsíčních paprscích zářila jako velké stříbrné tabule.

Alice mu položila dlaň na hřbet ruky. „Nemáš se za co omlouvat. Pokud by se měl jeden z nás omluvit, tak jsem to já, za to, že jsem ti své city k Henrymu tajila. Seběhlo se to všechno tak rychle, navzdory mému otci. V jednom okamžiku jsme se na sebe s Henrym usmívali přes zaplněnou restauraci, a v tom dalším jsme už byli svoji. Alespoň mi to teď tak připadá. Ten první rok utekl srašně rychle a pak se narodil Chester. Náš druhý společný rok uběhl dokonce ještě rychleji...“

Alice se chystala Archieho zeptat, proč nezavola, aby je mohl navštívit, ale pak si uvědomila, že odpověď už zná. Vždy ji znala. Matka jí říkávala, že je příliš zaměstnaný službou v královském námořnictvu, ale ona věděla, že ve skutečnosti ji nechtěl vidět spolu s Henrym. Nejspíš proto také odešel z jejich svatby velmi brzy po obřadu. Nepochybovala, že se jí Archie stranil proto, že se nemohl smířit s jejich svatbou a se skutečností, že žena, která mu byla příslibena – byť bez jejího souhlasu – nyní patřila jinému muži. Ne, že by Alice Archieho nemilovala, ale jejich rodiče odvedli svou práci příliš dobře. Dali je dohromady v natolik raném věku, že v době, kdy začala uvažovat o vdávání, si ho zamilovala spíše jako vlastního bratra. Napadlo ji, jestli k ní ještě stále cítí to samé, a došla k závěru, že bude lepší změnit téma.

„Musíš se zase někdy zastavit a seznámit se s dětmi,“ pronesla, ale hned jak to dořekla, uvědomila si, že i tohle by pro něj mohlo být těžké.

Archie ale její domněnku vyvrátil. „To bych moc rád,“ odpověděl s rozzářenou tváří a Alice se opět uvolnila.

Ukázala mu medailonek s obrázky. Otevřela ho a Archie se naklonil blíž. Na straně, kterou nezakrývaly její prsty, byl malícký portrét Chestera a Charlotty, stojících bok po boku a držících se za ruce.

„Tuhle fotografii jsme si nechali udělat, když měla Charlotta první narozeniny,“ řekla. „Určitě ji budeš zbožňovat, a jsem si jistá, že Chester by si s tebou ohromně rád popovídal o všech těch lodích, na kterých jsi sloužil. Henry se snaží jeho zájem o moře uspokojovat, ale obávám se, že ho jeho dědeček rozmazlil.“

Archie se zasmál. „Jen málo mužů se dokáže vyrovnat těm z historek, které vypráví tvůj otec,“ odpověděl, „ale určitě se vynasnažím.“

Alice zjistila, že se opět usmívá, a byla za to vděčná. „Jsi tak milý, Archie. Vždycky jsi byl.“

„O tom nic nevím,“ řekl a znovu se krátce zasmál, jako by ho ten nápad uvedl do rozpaků. „Henry je určitě daleko milejší. Miluješ ho přeci, nebo ne...?“ Pronesl ta slova spěšně, jako by se k tomu už nějakou dobu chystal.

„Ano, samozřejmě. Moc ho miluji.“

„A on tvou lásku opětuje? Chci říci, je na tebe hodný?“

Alice neodpověděla. Nepříjemné pocity v jejím nitru se vrátily.

„A to, co říkal tvůj otec,“ pokračoval Archie. „O té hádce mezi tebou a Henrym...“ Zaváhal. „Je na tom něco pravdy?“

Alice nemohla uvěřit, že by se Archie zachoval tak necitlivě, aby ji v jednu chvíli zachránil před výsledkem jejího otce, a pak v něm sám pokračoval. Ale právě to teď udělal a důvod byl zřejmý: Archie se s její svatbou s Henrym nevyrovnal o nic víc než její otec. Vstala a Archie ji následoval.

„Promiň mi to,“ řekl s lítostí. „Vždycky plácnu něco nevhodného, že?“

Už bylo ale pozdě. Alice se otočila a upřeně se zadívala do dále, přes trávník, který v měsíčním svitu vypadal jako pableskující oceán. Vánek kolébal stébly trav jednou tím a pak zas oním směrem jako vlnami na moři.

„Ráda bych teď byla chvíli sama, pokud ti to nevadí.“

„Je mi to líto,“ zopakoval Archie.

Koutkem oka viděla, jak odchází pryč, zpět do domu. Z části ho hluboce litovala – muže, kterému slíbili její lásku a který se zřejmě nedokázal smířit s tím, že mu byla odepřena. Slyšela, jak se dveře na terasu otevřely a zase zavřely poté, co Archie zmizel uvnitř domu. V duchu si povzdychla a vydala se ke schodům. Zatímco pomalu sestupovala do zahrady, přemítala o tom, proč prostě nemohou být přáteli, tak jako dřív. Teď už ale věděla, že ty časy jsou pryč.

V polovině schodiště, skrytá před pohledy ze spodních oken domu, se posadila. Dumala nad tím, jestli je jí souzeno ještě někdy žít jednoduchý a šťastný život. Zabořila hlavu do dlaní a zavřela oči. Nechtěla se vracet zpátky do domu, ale věděla, že musí... Když se znovu narovnala a otevřela oči, přestala leknotím dýchat. Na trávě pod ní dřepěl se zkríženýma nohama muž, kterého okamžitě poznala. Jeho světlé vlasy jasně zářily ve svitu měsíce a dokonce i v sedě vypadal mnohem vyšší než někteří muži.

Byl to Holand'an, Raskin.

KAPITOLA PÁTÁ

Současnost

Když bylo v roce 2007 otevřeno policejní ředitelství pro severní Kent a Medway, psal o něm tisk jako o supermoderní, vlajkové lodi policejních stanic. Stálo poblíž řeky Medway v místech, kde dříve bývala rušná loděnice. Dvě hodiny poté, co ho kdosi vytlačil ze silnice, stál Tayte u přepážky uvnitř stanice. Konečně se po téměř hodinovém čekání dostal na řadu a právě mluvil s jedním z důstojníků ve službě. Byl to podsaditý, šedovlasý muž, kterému mohlo být něco málo přes padesát. S Taytem hovořil nezúčastněným hlasem.

„Byl jste zraněn, pane?“

„Ne, ale bylo to o fous,“ odpověděl Tayte do hluku, který k této části policejní stanice nejspíš neoddělitelně patřil.

„Byl jste poté, co se auto zastavilo, schopen s vozem pokračovat v jízdě?“

„Ano, stojím venku před stanicí. Byl jsem tak rozčilený, že jsem se to druhé auto pokusil pronásledovat, ale než jsem se dostal zpátky na silnici, bylo už dávno pryč.“

„Zastavil někdo? Nějací svědkové?“

„Jeden řidič zastavil, aby se podíval, jestli jsem v pořádku. Říkal, že viděl, jak kloužu přes krajnici přímo proti lampě. Podařilo se mi ale stočit auto bokem a zpomalit ho, takže poškození nakonec nebylo tak velké.“

„Ten muž, který zastavil, ale viníka nehody neviděl?“

„Ne, byl moc daleko za námi, když se to stalo.“

„Můžete mi sdělit, kam jste v okamžiku té události mířil?“

„Měl jsem v úmyslu navštívit pana Lionela Scanlona v sídle jeho firmy v Rainhamu.“

Tayte si všiml muže stojícího vedle důstojníka, se kterým právě hovořil. Podle dobře padnoucího šedého obleku, který podtrhoval jeho štíhlou postavu, usoudil, že jde o detektiva v civilu. Nic neříkal, jen se pozorně díval na Tayta a poslouchal.

„A vy říkáte, že to podle vás udělal záměrně, pane?“ pokračoval důstojník. „Schválně do vás narazil a pak zmizel?“

„Ano, myslím si to,“ odpověděl Tayte. „A jsem si dokonce celkem jistý tím, o koho šlo. Budete-li jednat rychle, možná najdete auto, které do mě nabouralo, na jeho pozemku.“

„O jaký druh vozu šlo, pane?“

„Stříbrný.“

„Značka a model?“

„Nevím. Podle mě to byl o běžný sedan.“

„Poznávací značka?“

„Bohužel, té jsem si také nevšiml. Měl jsem dost práce s tím, abych to přežil. Podívejte, když pošlete jednotku do –“

„Omlouvám se, že vám do toho skáču,“ ozval se teď druhý muž. „Říkáte, že jste byl na cestě za člověkem jménem Lionel Scanlon?“

Tayte vzdychl. „Ano, přesně tak.“

Muž v obleku se obrátil k důstojníkovi. „Tohle si převezmu já.“ Otočil se k Taytovi a dodal: „Mohl byste mě následovat, pane...?“

„Tayte. Jefferson Tayte.“

Vstoupili do skromně zařízené, oddělené místnosti, která se nacházela hned vedle čekárny s přepážkou. Muž, který sem Tayta přivedl, za nimi zavřel dveře a představil se jako detektiv inspektor Bishop. Podle Tayta mu táhlo na čtyřicet. Jeho hladce

oholená tvář byla bledá a pihovatá, orámovaná nakrátko střiženými hnědými vlasy, které měly díky příměsi červené barvy lehce nazrzlý odstín.

„Posaďte se,“ vybídl ho Bishop.

Zatímco si Tayte prohlížel plakáty o prevenci kriminality na zdech, točily se jeho úvahy kolem muže, za kterým cestoval. Proč zmínka o Lionelu Scanlonovi vyvolala u detektiva, sedícího nyní naproti němu, takový zájem? Bishop věnoval Taytovi prchavý úsměv a uvelebil se na židli.

„Rád bych se vás nejprve zeptal na několik základních věcí a udělal si poznámky, pokud nic nenamítáte, pane Tayte.“

„Ani v nejmenším. Pusťte se do toho.“

Bishop si připravil tužku a pak Tayta znovu oslovil. „Bydlíte v současné době v Anglii?“

Tayte zavrtěl hlavou. „Ne, žiju ve Washingtonu.“

„Přicestoval jste pracovně, nebo jako turista?“

„Pracovně,“ odpověděl Tayte a hlavou mu prolétlo, že to druhé by celkem uvítal poté, kolik starostí mu zakázky v Anglii v posledních letech přivodily.

„A čím se zabýváte?“

„Jsem genealog.“

„Mohl byste to rozvést?“

„Jistě,“ odpověděl Tayte. „S pomocí různých nástrojů a záznamů, které mám k dispozici, se obvykle snažím odhalit rodinnou historii svých klientů. Někdy se věci zamotají a narazíte na nesrovnalosti, proto jsem teď tady v Anglii.“

Tayte pak detektivovi stručně vysvětlil záhadu, kterou pro něj představuje babička jeho klientky. Že do Anglie přicestoval, aby se pokusil dokázat, že jde skutečně o Alici Stilwellovou, rozenou Metcalfovou, a aby zjistil co nejvíc o jejím životě před potopením *Empress of Ireland* v roce 1914.

„A po absolutním krachu mé první linie šetření u rodiny Metcalfů,“ pokračoval Tayte, „jsem se vydal na firemní adresu

pana Scanlona v naději, že se s ním třeba setkám. Na předchozí telefonáty nereagoval. Hádám, že někdo nechtěl, abych si s ním promluvil.“

„Takže podle vás někdo vaše auto záměrně vytlačil ze silnice?“

„Vím, že to tak bylo. A mám za to, že to udělal Raife Metcalfe. Jakmile jsem mu sdělil, kdo jsem a proč jsem přijel, začal se chovat dost agresivně.“

„Znám Raifa Metcalfa,“ řekl Bishop. „A vím, že je vznětlivý, ale podle mě jen tak řeční. Věděl, že máte namířeno do firmy pana Scanlona? Věděl o tom kromě vás ještě někdo?“

„Ne, nebyl důvod sdělovat mu další postup a do Anglie jsem přiletěl až dnes ráno. Jediné místo, které jsem v souvislosti se svým pátráním navštívil, bylo panství Hamberley a Raife Metcalfe je jediný, s kým jsem mluvil. Nejspíš mě on sám, nebo někdo v jeho službách, musel potom, co jsem odamtud odjel, sledovat.“

Tayte si vybavil auto, které za ním vyjelo na rušnou hlavní silnici nedlouho poté, co opustil Hamberley. Tehdy tomu nevěnoval příliš pozornosti, ale když teď na ten okamžik vzpomínal, měl pocit, že šlo rovněž o stříbrné auto, možná to samé. Zdálo se, že si ho řidič toho vozu rozhodně nechtěl nechat ujet.

„Musel to být někdo z Hamberley,“ dodal Tayte. „Kdo jiný by to mohl být?“

Bishop neodpověděl. Místo toho přešel k další otázce. „Na co jste se chtěl Lionela Scanlona zeptat?“

Tayte se opřel a dlouze si povzdychl, zatímco nad tím přemýšlel. „Nejspíš jsem se mu zatím chystal položit jen obvyklé otázky. Jako jestli někdy o Alici Stilwellové slyšel nebo jestli nevlastní staré fotografie z období, které mě zajímá. Na základě starých fotek se často dají vyvodit další rodinné vztahy, hlavně ze svatebních alb. Kdyby o Alici nic nevěděl, pokusil bych se s jeho pomocí sehnat kontakt na jiného člena rodiny, který by něco vědět mohl.“

„Rozumím,“ řekl Bishop. „Takže rutinní záležitost?“

Tayte přikývl. „Běžný postup.“

Vypadalo to, že se oba ponořili do úvah. Po chvilce Tayte položil otázku, kterou měl na jazyku od chvíle, kdy se s detektivem setkal.

„Můžu se zeptat, proč se o Lionela Scanlona zajímáte?“

Bishop spojil konečky prstů a zaklonil hlavu. Po chvilce zírá ní do stropu se znovu podíval na Tayta a řekl: „Lionela Scanlona před několika týdny zavraždili na tom samém místě, kde jste se s ním chtěl setkat.“

„Zavraždili? Co se stalo?“

„Podrobnosti s vámi bohužel nemohu probírat.“

„Ne, to je jasné,“ řekl Tayte. Teď bylo konečně zřejmé, proč na jeho telefonáty ani zprávy nikdo neodpovídal. „Myslíte, že by mezi tou vraždou a mým pátráním mohla existovat spojitost?“

„To v tomhle okamžiku nikdo neví,“ odtušil Bishop. „Když ale někoho zavraždí a za několik týdnů se stane terčem útoku člověk, který ho chtěl navštívit, nutí vás to uvažovat nad tím, kolik je v tom náhody, nemám pravdu?“

Tayte musel souhlasit. „Pokud se mi ale někdo v setkání s panem Scanlonem snažil zabránit, pak je téměř jisté, že nemohl vědět o jeho smrti.“

„To je dobrý postřeh, pane Tayte. Takže pokud prozatím budeme předpokládat, že k vaší dopravní nehodě nedošlo náhodou, pak vám chtěl onen řidič buďto zabránit v návštěvě firmy pana Scanlona, nebo měl v úmyslu zastavit vás úplně. Stává se vám to ve vaší profesi často?“

Tayte zavzpomínal na některé své dobrodružnější zakázky. „Určitě by to nebylo poprvé,“ odpověděl. „Některým lidem se nelíbí, když vytahuju minulost na světlo.“

„Nenapadá vás, proč by vás někdo chtěl zastavit v tomto případě?“

Tayte se zamyslel. Pak zavrtěl hlavou. „Ne, zatím ne. Nejspíš to souvisí s tím, proč chtěla Alice Stilwellová opustit svůj starý život a začít nový. Jelikož mi teď ale došly veškeré kontakty, bude trvat dlouho, než zjistím, proč by měl někdo zájem na tom, abych se to nedozvěděl.“

Jak Tayte přemítal o svých předchozích zakázkách, dostal nápad. Nebyl si jistý, zda jde o dobrý nápad, ale vzhledem ke vši té smůle, která jeho dosavadní pátrání provázela, usoudil, že stojí za pokus. „Pokud existuje možnost, že mezi mým pátráním a vraždou pana Scanlona existuje souvislost, mohl bych vám možná pomoci.“

Bishop sice nic neříkal, ale Taytovi bylo při pohledu na jeho lehce pobavený výraz tváře jasné, že o tom pochybuje. „Nebylo by to poprvé, co jsem britským úřadům pomáhal s vyšetřováním vraždy,“ dodal Tayte. „Mohu vám poskytnout reference od devonské a cornwallské policie a Scotland Yardu.“

Když to Bishop slyšel, výraz na jeho tváři se změnil. Začal ťukat tužkou do notesu, jako by o tom přemýšlel. O chvílku později se Tayta zeptal: „A jak přesně byste nám podle vás mohl pomoci?“

O tom nemusel Tayte dlouho přemýšlet. Bude dělat to, co dělá stále. „Budu pátrat dál,“ odpověděl. „Někdo se mě už jednou pokusil zastavit. Jestli nějaká spojitost existuje a já budu pokračovat v práci, vlastní zkušenost mi říká, že dříve nebo později to pojitko odhalíme. Možná pak najdete i svého vraha.“

Bishop se opřel a s pohledem upřeným do Taytových očí se dlouze nadechl. „Je pravda, že specialisty z různých důvodů využíváme,“ pronesl zamyšleně.

„Nepřekážel bych vám,“ doplnil Tayte. „Většinu času bych prostě jen pokračoval ve svém pátrání.“ Teď, když se mu ten nápad uhnízdil v hlavě, Taytovo odhodlání Bishopa přesvědčit ještě zesílilo. Věděl, že by mu jejich spolupráce dokázala otevřít mnohé dveře – dveře, které pro něj byly nyní zavřené.